

**Građevinsko zemljište i katastar - sudska praksa Bosne i Hercegovine
USPOSTAVLJANJE RANIJEG VLASNIČKO-PRAVNOG ODNOSA NA
GRAĐEVINSKOM ZEMLJIŠTU U DRUŠTVENOJ ODNOSNO DRŽAVNOJ
SVOJINI**

Član 44. i 46. Zakona o građevinskom zemljištu Republike Srpske

Tužilac nema aktivnu legitimaciju za podnošenje zahtjeva za uspostavljanje ranijeg vlasničko-pravnog statusa, jer nije dokazao da je pravni sljednik ranijeg vlasnika, zbog čega je njegov zahtjev pravilno odbijen.

Iz obrazloženja:

Međutim, po mišljenju ovog suda, prvostepeni organ je svojim rješenjem, shodno dokazima koje je tužilac priložio, prevashodno izvodima iz matične knjige vjenčanih, rođenih i umrlih, pravilno odbio taj zahtjev tužioca jer se ne može izvesti zaključak da je tužilac stvarni zakonski nasljednik, odnosno pravni sljednik I.V., preminulog 21.05.1984. g. u Zagrebu, iza kojeg i nije pokrenut ostavinski postupak, kako to i proizilazi iz Uvjerenja Osnovnog suda u Banjaluci broj 071-O-Su-I-11-001-246 od 20.06.2011. g., što ni tužilac ne spori. Stoga, kako se bez rješenja o nasljeđivanju iza tog lica, koji postupak sprovodi nadležni ostavinski sud a ne upravni organ, ne može utvrditi ko su pravni sljednici iza preminulog I.V., koji je bio katolički sveštenik i nije se ženio, to se pravilnost zaključivanja da tužilac nije dokazao da ima svojstvo stranke u smislu člana 38. Zakona o opštem upravnom postupku („Službeni glasnik Republike Srpske“, broj 13/02, 87/07 i 50/10) u predmetnoj upravnoj stvari, uspostavljanja vlasničko-pravnog odnosa u smislu odredaba člana 44. i 46. Zakona o građevinskom zemljištu Republike Srpske („Službeni glasnik Republike Srpske“ broj 112/06), ne može dovesti u sumnju navodima predmetnog zahtjeva, shodno čemu tužilac nema aktivnu legitimaciju za podnošenje zahtjeva u smislu navedenih odredaba Zakona o građevinskom zemljištu. Zbog toga je osporenim aktom pravilno odbijena žalba tužioca na prvostepeno rješenje, što je nižestepeni sud osnažio pobijanom presudom odbivši tužbu kao neosnovanu, istina pogrešno navodeći da je prvostepeni organ trebao zahtjev odbaciti a ne odbiti, što i nije od uticaja na pravilnost pobijane presude.

Pri tome je nižestepeni sud u pobijanoj presudi pravilno naveo da nisu osnovani prigovori tužioca da je tokom ranijeg postupka prihvaćeno da je on ovlašćen za podnošenje zahtjeva za uspostavu ranijeg vlasničko-pravnog odnosa, pa da navodno u postupku po novom zahtjevu to više nije, jer je i u tom ranijem postupku koji je obustavljen, zbog toga što tužilac nije dostavio tražene dokaze, prvostepeni organ naložio tužiocu dostavljanje određenih dokaza kojima bi dokazao svoju stranačku legitimaciju, konkretno da li je kod Osnovnog suda u Banjaluci proveden ostavinski postupak iza umrlog I.V., pa to što u postupku po ponovljenom tužiočovom zahtjevu za uspostavu ranijeg vlasničko-pravnog odnosa prvostepeni organ i nije nalagao dostavljanje tih dokaza, ne znači da je u ranijem postupku upravni organ tužiocu priznao svojstvo stranke za podnošenje tog zahtjeva za uspostavljanje ranijeg vlasničko-pravnog odnosa, budući da tužilac nesporno i nije dokazao da je pravni sljednik iza umrlog I.V., koji je bio brat tužiočeve babe, A.K. rođene V.

(Vrhovni sud Republike Srpske 11 0 U 015041 16 Uvp od 06.07.2018. g.)

USPOSTAVLJANJE RANIJEG VLASNIČKO-PRAVNOG ODNOSA NA GRADSKOM GRAĐEVINSKOM ZEMLJIŠTU

Član 44. Zakona o građevinskom zemljištu u vezi člana 1. i 5. Uredbe o knjiženju prava svojine na državnoj nepokretnoj imovini

Nije ispunjen uslov za uspostavljanje ranijeg vlasničko-pravnog odnosa na zemljištu koje nije prešlo u društvenu odnosno državnu svojinu po osnovu Zakona o nacionalizaciji najamnih zgrada i građevinskog zemljišta („Službeni list fnrj“ broj 52/58) i zakona o određivanju građevinskog zemljišta u određenim naseljima gradskog karaktera („Službeni list SR BiH “ broj 24/68), koji se odnosi na opštine Banjaluka, Doboj, Rudo, Višegrad i Zvornik.

Iz obrazloženja:

Kako je predmetno zemljište na osnovu Uredbe o knjiženju prava svojine na državnoj nepokretnoj imovini od 03.06.1947. g. („Službeni list FNRJ“ broj 58/47, u daljem tekstu: Uredba) uknjiženo kao opštenarodna imovina, to je i nesporno da nisu bili ispunjeni uslovi iz člana 44. stav 1. Zakon o građevinskom zemljištu („Službeni glasnik Republike Srpske“ broj 112/06) da se udovolji zahtjevu tužioca za uspostavljanje ranijeg vlasničko-pravnog odnosa na tom zemljištu, kako je to tužena pravilno konstatovala u osporenom aktu, jer to zemljište nije prešlo u društvenu odnosno državnu svojinu po osnovu Zakona o nacionalizaciji najamnih zgrada i građevinskog zemljišta („Službeni list FNRJ“ broj 52/58) i Zakona o određivanju građevinskog zemljišta u određenim naseljima gradskog karaktera („Službeni list SR BiH“ broj 24/68), koji se odnosi na opštine Banjaluka, Doboj, Rudo, Višegrad i Zvornik, da bi uopšte bio ispunjen uslov za uspostavljanje ranijeg vlasničko-pravnog odnosa na tom zemljištu. Shodno tome, nije ni bilo potrebe za daljim radnjama u cilju utvrđivanja činjenice da li je to zemljište privedeno namjeni, kako je to pravilno konstatovano u obrazloženju osporenog akta. Stoga, na drugačije odlučivanje nije moglo uticati ni rješenje Skupštine opštine B. broj ... od 22.8.1970. g., prema kojem se na osnovu člana 40. u vezi sa članom 37. Zakona o prometu zemljišta i zgrada, predmetno zemljište daje Stambenom preduzeću B. na korišćenje radi uređenja izgradnje stambenog naselja i infrastrukture u mikro rejonu Starčevica, u kojem rješenju je navedeno da je to zemljište faktičko vlasništvo tužioca a ranije zemljišnoknjižno vlasništvo D. i F. K. sa ½ dijela, na šta se tužilac poziva, u kojem rješenju je i navedeno da su raniji vlasnici dužni odmah to zemljište predati na korištenje Stambenom preduzeću B., a da mogu u roku od 30 dana od dana dostave tog rješenja podnijeti zahtjev za ostvarivanje prvenstvenog prva korišćenja na građevinskom zemljištu. Shodno tome, nije od uticaja ni ugovor koji je tužilac zaključio sa V.V. o kupoprodaji tog zemljišta, kao ni ugovor koje je to lice zaključilo sa D. i F. K., jer nisu ispunjeni kumulativni uslovi propisani članom 44. Zakon o građevinskom zemljištu da se na predmetnom zemljištu utvrdi prestanak državnog vlasništva i uspostavljanje ranijeg vlasničko-pravnog odnosa, kako je to pravilno konstatovano u pobijanoj presudi.

(Vrhovni sud Republike Srpske 11 0 U 017297 17 Uvp od 20.03.2019. g.)

USPOSTAVLJANJE RANIJEG VLASNIČKO- PRAVNO STATUSA

Član 44. Zakona o građevinskom zemljištu Republike Srpske

Okolnost da je predmetno zemljište pravni prednik zainteresovanih lica predao u posjed opštini te da mu je eventualno isplaćena naknada za preuzeto zemljište ne utiče na drugačije rješenje predmetne upravne stvari s obzirom da članom 44. Zakona o građevinskom zemljištu, niti bilo kojom drugom odredbom tog ili drugog zakona nije napravljena razlika između zemljišta za koje je isplaćena naknada i onog za koje takva naknada nije isplaćena, odnosno zemljišta koje je preuzeto iz posjeda ranijeg vlasnika /korisnika na njegov zahtjev ili po službenoj dužnosti.

Iz obrazloženja:

Kako proizlazi iz sadržaja upravnog spisa a što je navedeno u obrazloženju prvostepenog i osporenog akta u postupku koji je prethodio donošenju prvostepenog rješenja utvrđeno je da se predmetno zemljište nalazi u užem građevinskom rejonu u D1. i da je steklo status

gradskog građevinskog zemljišta u društvenoj, odnosno državnoj svojini na osnovu rješenja Narodnog odbora Opštine D1. Srez D2. broj VL-1963/1 od 19.10.1959. g.. Tim

rješenjem je utvrđeno da je sa danom 26.12.1958. g. kao danom stupanja na snagu Zakona o nacionalizaciji najamnih zgrada i građevinskog zemljišta, nacionalizovano i postalo društvena svojina predmetno zemljište na kojem su bile vlasnice na dan 25.12.1958. g. M.Đ. i F.Đ. iz D1.; da je izvršena identifikacija tog zemljišta te da je utvrđeno da k.č. br. 1227/2 novog premjera odgovara k.č. br 19/24 starog premjera kao i da da isto nije građevinski izgrađeno; da je uvidom u Pl. br. 545/01 iz 1980. g. utvrđeno da su predmetne nepokretnosti bile u posjedu F.Đ. sa oznakom društvena svojina, a uvidom u Pl. br. 2765/01 iz 1988. g. utvrđeno je da su predmetne nepokretnosti bile u posjedu M.M. koji je to zemljište naslijedio od F.Đ. što je utvrđeno na osnovu prijave o promjeni na zemljištu od 21.11.1988. g. i zk. ul. 1804 iz 1988. g., te da su pravosnažnim rješenjem Osnovnog suda u Derventi broj 0-218/03 od 12.2.2004. g. iza smrti M.M. zainteresovana lica proglašena nasljednicima na predmetnom zemljištu. Na taj način prvostepeni organ i tužena su obrazložili pravni slijed pravnih prednika zainteresovanih lica a tužiteljica drugim dokazima nije osporila takvo utvrđenje.

Na osnovu tako provedenog postupka utvrđene su činjenice odlučne za primjenu člana 44. Zakona o građevinskom zemljištu Republike Srpske („Službeni glasnik RS“ broj:112/06, u daljem tekstu: ZGZ) koje tužiteljica argumentovano nije osporila. Okolnost da je predmetno zemljište pravni prednik zainteresovanih lica predao u posjed tužiteljici te da mu je eventualno isplaćena naknada za preuzeto zemljište ne utiče na drugačije rješenje predmetne upravne stvari s obzirom da članom 44. ZGZ niti bilo kojom drugom odredbom tog ili drugog zakona nije napravljena razlika između zemljišta za koje je isplaćena naknada i onog za koje takva naknada nije isplaćena, odnosno zemljišta koje je preuzeto iz posjeda ranijeg vlasnika /korisnika na njegov zahtjev ili po službenoj dužnosti. Ovakav stav je zauzeo Vrhovni sud Republike Srpske i u presudi broj 11 0 U 004887 12 Uvp od 6.2.2013. g..

(Vrhovni sud Republike Srpske 13 0 U 003781 16 Uvp od 31.01.2019. g.)

ISPRAVKA GREŠKE UPISA U KATASTARSKOM OPERATU

Član 140. Zakona o premjeru i katastru Republike Srpske

U postupku održavanja katastra nepokretnosti Republička uprava za geodetske i imovinsko-pravne po službenoj dužnosti ili na zahtjev stranke ispravlja sve utvrđene greške, nedostatke i propuste u podacima o nepokretnostima, koje greške, nedostaci i propusti se mogu ispraviti bez vremenskog ograničenja, o kojoj ispravci prvostepeni organ donosi rješenje, protiv kojeg se može izjaviti žalba.

Iz obrazloženja:

Kako je rješenjem Komisije za izlaganje na javni uvid podataka o nepokretnostima i utvrđivanje prava na nepokretnostima (u daljem tekstu: Komisija) od 24.6.2014. g., utvrđen sadržaj nepokretnosti u PLN broj 67, tako da je na predmetnim nepokretnostima kao vlasnik upisan O. (V.) T., te kako je dana 26.5.2015. g. stupio na snagu katastar nepokretnosti za k.o.

J., a osnovan u skladu sa odredbama Zakona o premjeru i katastru („Službeni glasnik Republike Srpske broj 6/12 i 110/16“, u daljem testu: Zakon o premjeru i katastru), čime je prestao da važi katastar zemljišta i zemljišna knjiga za k.o. J., pravilno je prvostepenim rješenjem koje čini pravno jedinstvo sa osporenim aktom, a na osnovu pomenutog rješenja Komisije, dozvoljena ispravka greške pogrešnog upisa nosioca prava na predmetnim nepokretnostima, kako je to i obrazloženo u rješenju Područne jedinice H.P. To je pravilno potvrđeno osporenim aktom, s obzirom da je članom 140. navedenog zakona propisano da u postupku održavanja katastra nepokretnosti tužena uprava po službenoj dužnosti ili na zahtjev stranke ispravlja sve utvrđene greške, nedostatke i propuste u podacima o nepokretnostima (stav 1), koje greške, nedostaci i propusti se mogu ispraviti bez vremenskog ograničenja (stav 2), o kojoj ispravci područna jedinica tužene donosi rješenje, protiv kojeg se može izjaviti žalba (stav 3), kako je to sve i učinjeno u konkretnom slučaju, koje rješenje Područne jedinice H.P. je potvrđeno osporenim aktom.

Imajući u vidu da je na osnovu pomenutog rješenja Komisije od 24.6.2014. g., dozvoljena ispravka greške pogrešnog upisa nosioca prava u listu nepokretnosti, na drugačije odlučivanje nisu od uticaja prigovori tužilje kojim osporava to rješenje Komisije navodeći da je proveden skraćeni postupak i da nisu saslušane sve stranke u postupku. To iz razloga što predmet upravnog spora u kojem je donesena pobijana presuda nije bilo navedeno rješenje Komisije, pa se ti prigovori mogu isticati jedino u postupku osporavanja tog rješenja Komisije, a ne i rješenja Područne uprave H. P. koje je doneseno na osnovu tog rješenja Komisije, a koje rješenje Područne jedinice H.P. je pravilno potvrđeno osporenim aktom, o čemu su u pobijanoj presudi dati dovoljno jasni i argumentovani razlozi, koje u svemu prihvata i ovaj sud, tako da se ne mogu dovesti u sumnju navodima predmetnog zahtjeva.

(Vrhovni sud Republike Srpske 14 0 U 003343 18 Uvp od 11.12.2019. g.)

ISPRAVKA UPISA U KATASTARSKOM OPERATU

Član 13. Zakona o održavanju premjera i katastra zemljišta i član 71. Pravilnika za održavanje premjera i katastra zemljišta

Izjava tužiteljice uz koju nije priložila nikakve isprave kojim bi potvrdila svoje navode, a niti su tom prilikom provođeni bilo kakvi dokazi kojim bi se njeni navodi potvrdili, ne predstavlja osnov za promjenu korisnika u katastarskom operatu.

Iz obrazloženja:

Kako je upis tužilje kao posjednika na parceli broj 201/6 k.o. S., izvršen na osnovu pomenutog zaključka prvostepenog organa od 15.5.2002. g., donesenog na osnovu izjave tužilje, a bez pozivanja lica koja su tada bila upisana kao katastarski posjednici, pri čemu tužilja i nije dostavila nikakve isprave kojim bi dokazala svoje tvrdnje navedene u tom zapisniku, taj zaključak nesporno nije mogao predstavljati pravni osnov za vršenje promjene u katastarskom operatu, shodno članu 13. Zakona o održavanju premjera i katastra zemljišta („Službeni glasnik RS“ broj 19/96 i 15/10, u dalje tekstu: Zakon o održavanju premjera i katastra zemljišta) i članu 71. Pravilnika za održavanje premjera i katastra zemljišta (Službeni glasnik RS“ broj 17/09 i 35/12, u daljem tekstu: Pravilnik). Stoga je pravilno prvostepenim rješenjem koje čini pravno jedinstvo sa osporenim aktom, izvršena ispravka greške u katastarskom operatu, pri čemu je poništen i prijavni list broj 10/91 od 28.5.1991. g. a i sve promjene koje su nastale provođenjem tog prijavnog lista, pa tako da se stanje u katastarskom operatu vraća na stanje prije izrade tog prijavnog lista, što podrazumijeva da će se u katastarskoj evidenciji izvršiti upis M.M. (pravnog prednika pomenutog

zainteresovanog lica) kao posjednika na parcelama broj 201/2, 201/3 i 201/6, a na parceli broj 201/5 izvršiti upis Lj.D., a od koje je prema tvrdnji tužilje, njen suprug navodno kupio zemljište (kojom prilikom nije sačinjen kupoprodajni ugovor), a sve imajući u vidu da su parcela broj 201/5 u površini od 528 m² i parcela broj 201/6 u površini od 55 m², nastale tim prijavnim listom, te da je cijepanje parcela broj 201/2 i 201/3 rađeno po zahtjevu A.M. u cilju formiranja njegove građevinske parcele, prema urbanističkoj saglasnosti broj 02-364-265/90 od 7.12.1990. g., sa čimu vezi je vještak geometar na licu mjesta ustanovio da postoji znatna razlika u površinama upisanog i stvarnog stanja, za parcele broj 201/2, 201/3, 201/5 i 201/6, pa tako da je nakon premjeravanja posjeda M.M. i Lj.D. ustanovio da stanje na terenu odgovara podacima novog premjera iz 1984. g., konstatujući da je razlika u površinama nastala vjerovatno greškom u ranijim površinama.

Shodno tome, Područna jedinica T. je odlučila kao u dispozitivu prvostepenog rješenja, djelimično usvojivši zahtjev zainteresovanog lica A.M., poništivši promjenu podataka u katastarskoj evidenciji nastalu po pomenutom zaključku tog organa od 15.5.2002. g., čime su i otklonjene navedene greške u katastarskom operatu.

Kako taj zaključak Područne jedinice T. od 15.5.2002. g. ne predstavlja pravni osnov za provođenje promjene u katastarskom operatu, u smislu člana 13. Zakona o održavanju premjera i katastra zemljišta i člana 71. Pravilnika, bez osnova je pozivanje tužilje na to da se nije mogla vršiti ispravka greške koja je nastala provođenjem promjena po tom zaključku, budući da tim zaključkom, kako je to i obrazloženo u osporenom aktu, nije utvrđeno nikakvo pravo na predmetnim parcelama već je samo na osnovu izjave tužilje dat nalog da se na tom zemljištu upiše tužilja uz istovremeno brisanje ranijeg posjednika Lj.D. Shodno tome je bez osnova i pozivanje tužilje da se taj zaključak mogao pobijati samo redovnim ili vanrednim pravnim lijekovima, a ne da se vrši ispravka greške u katastarskom operatu, jer tim zaključkom prvostepeni organ i nije donio nikakvu odluku kojom utvrđuje pravo na tom zemljištu.

(Vrhovni sud Republike Srpske 13 0 u 004410 18 Uvp od 30.10.2019. g.)

- - - - -

IZDAVANJE GEODETSKE LICENCE PRVOG REDA

Član 15. stav 1. Zakona o premjeru i katastru Republike Srpske

Pravo na geodetsku licencu prvog reda stiče lice geodetske struke koje pored ostalih uslova, ima završen osnovni studij u trajanju od najmanje četiri g..

Iz obrazloženja:

Pravilno je pobijanom presudom odbijena tužba podnesena protiv osporenog akta tužene od 22.03.2016. g., uz iznošenje valjanih i argumentovanih razloga od strane nižestepenog suda koje tužiteljica nije dovela u sumnju navodima zahtjeva.

Suštinski, spor između tužiteljice i tužene svodi se na tumačenje odredbe člana 15. stav 1. Zakona o premjeru i katastru Republike Srpske („Službeni glasnik Republike Srpske“ broj 6/12, 110/16 i 62/18, u daljem tekstu: Zakon o premjeru i katastru), kako to proizilazi iz zahtjeva. Ista propisuje da geodetsku licencu prvog reda stiče lice geodetske struke sa završenim studijama u trajanju od najmanje četiri g., položenim stručnim ispitom za rad u organima državne uprave i radnim iskustvom na geodetskim poslovima u trajanju od najmanje tri g., a njenim tumačenjem i po stavu ovog (Vrhovnog) suda može se izvesti samo jedan zaključak da ona propisuje završen osnovni studij u trajanju od najmanje četiri g., koji

tužiteljica nesporno nije završila. To tumačenje ne dovodi u pitanje sadržaj odredbe člana 7. stav 1. Zakona o visokom obrazovanju („Službeni glasnik Republike Srpske“, broj: 73/10, 104/11, 84/12, 108/13, 44/15, 90/16 i 31/18) koja propisuje da se djelatnost visokog obrazovanja ostvaruje kroz akademske i strukovne studije, niti odredba člana 8. stav 1. istog zakona koja propisuje da se visoko obrazovanje organizuje u tri ciklusa, iz kojih odredaba se vidi da je pojam studije širi od pojma ciklusa, jer se obrazovanje danas nesporno odvija u tri ciklusa, ali što nije od značaja za rješavanje predmetne upravne stvari i prava tužiteljice kojoj je za sticanje geodetske licence prvog reda, shodno odredbi člana 15. stav 1. Zakona o premjeru i katastru, neophodan završen četverogodišnji studij prvog ciklusa.

Da je ovo tumačenje pravilno potvrđuje i odredba člana 5. stav 2. Zakona o zvanjima koja se stiču završetkom visokog obrazovanja („Službeni glasnik Republike Srpske“, broj: 34/14), na koju se tužiteljica poziva u zahtjevu, ali je ne citira u cijelosti. Ova odredba propisuje da lice koje završi strukovni studij prvog ciklusa u trajanju od četiri g., koji se vrednuje sa 240 ECTS bodova, stiče zvanje „strukovni specijalista“ iz odgovarajuće oblasti sa naznakom broja bodova, to jest 240 ECTS bodova. Tužiteljica citirajući ovu odredbu izostavlja riječi „prvog ciklusa“ smatrajući ih nebitnim, iako one, odnosno ova odredba u cjelini nesporno ukazuju na to da relevantna odredba člana 15. stav 1. Zakona o premjeru i katastru, za sticanje geodetske licence prvog reda pretpostavlja završen osnovni sudij prvog ciklusa u trajanju od najmanje četiri g., koji tužiteljica nesporno nije završila.

(Vrhovni sud Republike Srpske 11 0 U 018595 17 Uvp od 05.06.2019. g.)

NAKNADA ZA PRUŽANJE USLUGA PROVOĐENJA PROMJENE POSJEDNIKA U KATASTARSKOM OPERATU

Član 4. stav 1. Zakona o naknadama za vršenje usluga premjera i korišćenja podataka katastra nepokretnosti i katastra zemljišta, u vezi člana 8. istog zakona, kao i u vezi člana 3. stav 1. podtačka 12. alineja 1. Odluke o visini naknade za korišćenje podataka i pružanje usluga Republičke uprave za geodetske i imovinsko-pravne poslove

Republika Srpska ne spada u krug subjekata koji su oslobođeni plaćanja naknade za pružanje usluga provođenja promjene posjednika u katastarskom operatu.

Iz obrazloženja:

Zaključkom od 14.9.2015. g., Područna jedinica G. je, na osnovu odredbe člana 4. Zakona o naknadama za vršenje usluga premjera i korišćenja podataka katastra nepokretnosti i katastra zemljišta („Službeni glasnik Republike Srpske“ broj 92/09, u daljem tekstu: Zakon o naknadama) i člana 3. stav 1. tačka a) podtačka 12. Odluke o visini naknade za korišćenje podataka i pružanje usluga Republičke uprave za geodetske i imovinsko-pravne poslove („Službeni glasnik Republike Srpske“ broj 18/12 i 27/12, u daljem tekstu: Odluka o visini naknade), tužiocu odredila, u tački 1. dispozitiva zaključka, naknadu u iznosu od 50,00 KM za pružanje usluga za upis promjene posjednika na predmetnim nepokretnostima upisanim u p.l. broj 284. k.o. V. kao posjed navedenih fizičkih lica, a u tački 2. dispozitiva odredila da ti troškovi padaju na teret tužioca kao podnosioca zahtjeva. Protiv tog zaključka je tužilac izjavio žalbu, koja je osporenim aktom odbijena kao neosnovana, a osporeni akt je osnažen pobijanom presudom, sa razlozima koji su već izneseni u uvodu obrazloženja ove presude.

Odredbom člana 4. stav 1. Zakona o naknadama je propisano da obaveza plaćanja naknade nastaje podnošenjem zahtjeva za pružanje usluga premjera, odnosno za korišćenje podataka

katastra nepokretnosti i katastra zemljišta, a stavom 2. tog člana propisano da visinu naknade iz stava 1. tog člana u skladu sa Odlukom o visini naknada, određuje tužena uprava, posebnim zaključkom.

Odredbom člana 3. stav 1. tačka a) podtačka 12. alineja 1. Odluke o visini naknada je određeno da se visina naknade za pružanje usluga utvrđuje za usluge u postupku održavanja premjera, upis prava na nepokretnostima i upis i brisanje hipoteke za upis nosioca prava na nepokretnostima po upisu (rješenju o dozvoli upisa, odnosno sprovedenoj promjeni), tako da iznosi 50,00 KM. Odredbom člana 8. stav 1. Zakona o naknadama je propisano da se od plaćanja naknade za korišćenje podataka katastra nepokretnosti oslobađaju: po tačkama od a) do ž), republički organi uprave, sudovi odnosno tužilaštva, naučne ili obrazovne ustanove, strana diplomatska ili konzularna predstavništva, lica koja poklanjaju svoju imovinu BiH ili Republici Srpskoj, ili vjerskoj ustanovi, lica koja primaju socijalnu pomoć, nadležni organi uprave jedinica lokalne samoupravekoja je odlukom Vlade Republike Srpske svrstana u izrazito nerazvijenu, i članovi porodica palih boraca i ratni vojni invalida do IV kategorije, iz čega proizilazi da Republika Srpska kao podnosilac zahtjeva u predmetnoj pravnoj stvari ne spada u krug subjekata koji su oslobođeni plaćanja navedene naknade.

Shodno tome, ovaj sud nalazi da je osporenim aktom tužene, pravilno odbijena žalba tužioca na prvostepeni zaključak o utvrđivanju naknade, koju je tužilac dužan platiti za pružanje usluga provođenja promjene posjednika u katastarskom operatu, po osnovu provođenja rješenja o eksproprijaciji, koje razloge kao potpune i pravilne je prihvatio nižestepeni sud u pobijanoj presudi, koje takođe prihvata i ovaj sud, jer su potpuni i jasni i u skladu sa citiranim relevantnim odredbama, koje su pravilno primijenjene prilikom donošenja prvostepenog zaključka i osporenog akta, kao i pobijane presude.

(Vrhovni sud Republike Srpske 11 0 U 017659 16 Uvp od 23.01.2019. g.)